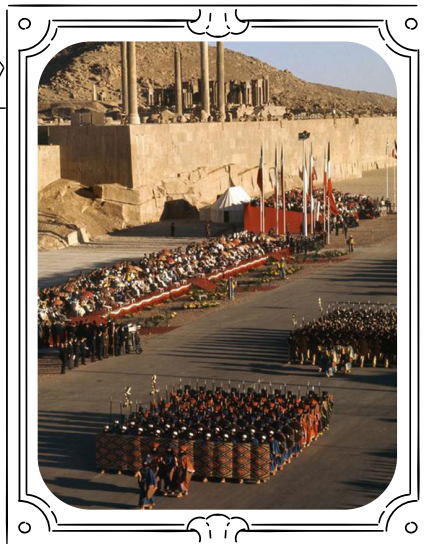

در تصویر اوج عظمت و بزرگی این جشن را مشاهده می‌کنید. عده‌ای آن را به ریخت و پاش و ولخرجی تعبیر می‌کنند؛ اما همان‌ها تا یک خواستگار خسیس برای دخترشان می‌آید او را رد می‌کنند. اگر داماد خودشان بود هم همین حرف را می‌زدند؟ بالاخره شاه هم پدرزی دارد و باید به چشمش بیاید.

یکی از اهداف برگزاری این گونه مراسمات، نشان دادن سطح فرهنگ غنی ایران به جهانیان بوده است. از آنجایی که هنر آشپزی جزئی از نمادهای فرهنگی هر کشور است، به همین دلیل غذای این مراسم از بهترین رستوران دنیا در فرانسه سفارش داده شد تا به خوبی این نماد را در چشم مهمان‌ها فرو کنند. غذای مخصوص این میهمانی نیز خوراک طاووس با سالاد مخلوط، ته دم خرچنگ با سس «سانتوا» و... از جمله غذاهای اصیل ایرانی بوده است. سطح و کیفیت بالا و خفن غذای این رستوران، توانست به خوبی باعث نفوذ فرهنگ ایرانی به درون معده مهمان‌ها شود.

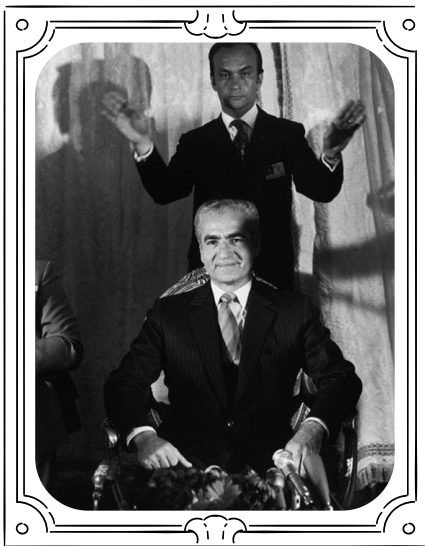

میان این همه سنگ در آن حوالی، این تصویر یک سنگ نمک کم دارد برای دفع چشم زخم حسودان. متأسفانه چشم شور آن‌ها باعث شد که چندسال بعد، زندگی شاه و شهبانو کن فیکون شود. خدا نگذرد از چشم تنگ و بدنظرا!

علی‌رغم گلایه برخی مبنی بر عدم حضور مردم ایران تا شعاع چند کیلومتری از محل برگزاری این جشن، در تصویر تعدادی از مقامات دربار را مشاهده می‌کنیم که ایرانی هستند.

در تصویر شاهد این هستیم که فردی قصد گذاشتن شاخ برای شاهنشاه آریامهر را دارد. لبخندی که بر لبان شاهنشاه است نشان از اوج باجنبه بودن ایشان دارد.

مجلل و فول امکانات بودن چادرهای محل اقامت مهمان‌های خارجی، به این معنا است که شاهنشاه و درباریان، مهمان را چون حبیب خدا می‌پندارند و این نشان از خدادوستی آن‌ها است. تعبیه سرویس بهداشتی و آشپزخانه اختصاصی در هر چادر نیز دیگر ته خدادوستی شاه است.

نکته قابل توجه این است که شاهنشاه نخواستند حتی ذره‌ای مردم ایران در برگزاری این جشن به زحمت بیفتند. صفر تا صد مقدمات این جشن توسط شرکت‌های خارجی رقم زده شد و حسابی از آن‌ها کار کشیدند. حتی قطعه معروف «میراث دوران‌ها» توسط یک آهنگساز اهل جمهوری چک، مختص این ضیافت ساخته شد. هیچ‌کدام از مردم هم به این میهمانی دعوت نشدند تا خستگی پیمودن راه اذیت‌شان نکند.

